

РЕШЕНИЕ

№ 13254

гр. София, 03.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в
публично заседание на 10.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **2027** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „XENCOR“, INC/КСЕНКОР, ИНК, със седалище и адрес на управление: 465 N. H. S., P. CA 91107, САЩ, чрез адв. Ф. Б., срещу решение № РС-226-1/08.11.2024 г. на заместник-председателя на Патентното ведомство, с което се потвърждава решение от 18.05.2022 г. за отказ от издаване на сертификат за допълнителна закрила на лекарствен продукт „Равулизумаб“ по заявка за сертификат за допълнителна закрила № 2019/49 към основен патент № ВG/EP 2 808 343 Т3 с наименование „FC варианти с променено свързване към FCRN“.

В жалбата се твърди, че обжалваният административен акт е издаден в нарушение на материалноправните разпоредби и постановен в нарушение на целта на закона. Сочи се, че съдебната практика на СЕС ясно приема, че не е необходимо продуктът със сертификат за допълнителна закрила да бъде разкрит като конкретен вариант в основния патент - нито в претенциите, нито в описанието. Твърди се в жалбата, че според съдебната практика на СЕС при оценката на съответствието с чл. 3 от Регламент (ЕО) № 469/2009 е необходимо да се вземе предвид не само текстът на основния патент, но и общите познания на специалиста в съответната област към датата на подаване на заявката или приоритетната дата на патента, както и предшестващото състояние па техниката към тази дата. Поддържа се, че основният патент изрично разкрива и учи как да се произвежда вариант на „Е.“ с двете Fc мутации в „Равулизумаб“ - M248L и N434S, като посочва, че този вариант има аминокиселинна последователност, която съвпада с последователността на „Равулизумаб“ в 660/662 аминокиселини - т.е. 99,7 % от

последователността на „Равулизумаб“. Позовава се на статията на S., публикувана през 2018 г., която предоставя допълнителни доказателства за съществения принос на Fc мутациите (M248L и N434S) от основния патент. Изтъква се, че ако се приложат критериите на метода на S. специалистът би имал логично информация и насоки за създаване на хистадинови мутации в CDR на Fc варианта на „Е.“, разкрит в патента, и съответно би могъл да идентифицира конкретно „Равулизумаб“ без усилие. Посочва се, че основният патент е подаден на 22 декември 2008 г. като най-ранната дата на приоритет е 26 декември 2007 г., а лекарственият продукт Soliris, съдържащ антиятлото „Е.“, получава одобрение за лечение на пациенти с пароксизмална нощна хемоглобинурия (PNH) за намаляване на хемолизата в САЩ за 16 март 2007 г. и в ЕС на 20 юни 2007 г., тоест преди настоящата приоритетна дата.

Поради изтъкнатите по-горе причини според жалбоподателя основният патент изрично разкрива вариант на „Е.“, включващ 428L и 434S в областта на Fc (вариант на екулизумаб Fc), тоест включва „Равулизумаб“ в структурно отношение. Позовава се на претенция 1 от основния патент, като сочи, че Равулизумаб включва Fc вариант на Fc областта на „Е.“, като Fc варианти включват 428L и 434S (номерирани според индекса на К. в ЕС). Уточнява се в жалбата, че Fc вариантите 428L и 434S съдържащи се в „Равулизумаб“, увеличават афинитета към FcRn около 10 пъти в сравнение с „Е.“, тоест увеличават свързването с FcRn в сравнение с „Е.“. Изтъкват се подробни съображения от научно-изследователско естество в защита на тезата, че продуктът „Равулизумаб“ е "специфично идентифицируем" за специалиста към датата на приоритета/подаване на заявката въз основа на учението в основния патент и състоянието на техниката, както се изисква в съдебната практика на СЕС и в този смисъл според жалбоподателя неправилно в оспореното решение е прието, че продуктът „Равулизумаб“ не е защитен от патента в съответствие с член 3, буква а) от Регламент (ЕО) № 469/2009.

В подкрепа на горното с жалбата са представят сертификати за допълнителна закрила на базата на основния патент, издадени в 9 държави: Е., Италия, Великобритания, С., А., Гърция, Испания, Н., Ш..

Искането към съда е да се отмени решението на заместник-председателя на Патентно ведомство в неговата цялост и да се върне преписката на административния орган за издаване на сертификат за допълнителна закрила по заявка с вх. № 2019/49. Претендира се присъждане на разноски. В писмени бележки излага подробни съображения за основателността на жалбата.

Ответникът - заместник-председателят на Патентното ведомство, редовно уведомен, се явява лично. Оспорва жалбата като неоснователна и претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение и хонорар за вещо лице. В писмени бележки излага подробни съображения за законосъобразността на оспореното решение.

Съдът като прецени доводите на страните, събраните по делото доказателства, приема следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е започнало по искане на „XENCOR“, INC, с подаване на заявка № 2019/49 за издаване на сертификат за допълнителна закрила на 20.12.2019 г. за лекарствен продукт „Равулизумаб (Ravulizumab)“, към основен патент № BG/EP 2 808 343 Т3 с наименование „Fc варианти с променено свързване към FcRn“, валиден на територията на България. Първото разрешение за пускане на продукта на пазара като лекарствен продукт е с решение на Европейската комисия № EU/1/19/I371 от 02.07.2019 г.

Подадената заявка като отговаряща на критериите по чл. 2 и чл. 3, ал. 1 от НПЗИСДЗЛППРЗ във връзка с чл. 7 и чл. 8 от Регламент (ЕО) № 469/2009 е публикувана в бр. 4.1/2020 на 15.04.2020 г. От страна на Патентното ведомство е проведена процедурата, нормативно установена с Регламент (ЕО) № 469/2009, в хода на която е извършена експертиза, съгласно която продуктът

„Равулизумаб“ не се обхваща от основния патент. На заявителя е съобщено, че заявката не отговаря на изискванията на чл. 72к, ал. 1 от Закона за патентите и регистрацията на полезните модели (ЗПРПМ). З. е оспорил тази констатация, като е приложил доклади от семинари и научни дискусии, както и научни публикации, според които продуктът, за който е заявена допълнителна закрила „Равулизумаб“, попада в обхвата на основния патент.

Възражението е прието за неоснователно, като на 04.02.2022 г. експертната отново уведомява заявителя, че заявката не отговаря на изискванията на чл. 72к, ал. 1 ЗПРПМ във връзка с чл. 6, ал. 4 от НПЗИСДЗЛППРЗ с мотиви, че експертната не намира основания, на база на които специалист в областта би могъл да идентифицира анти тялото „Равулизумаб“ въз основа на информацията, разкрита в основния патент, и на общите познания в съответната област към датата на подаване или приоритет на основния патент и състоянието на техниката към тази дата. З. на 09.05.2022 г. е изразил несъгласие и с това становище на експертната, и конкретно по отношение на нейното тълкуване на съдебната практика на съда на ЕС по делата C-493/12 („Eli Lilly“), C-121/17 („Teva“) и C-650/17 („Royalty Pharma“), като е оспорил приетото от експертната, че заявката за сертификат за допълнителна закрила заявка № 2019/49 не отговаря на втория критерий, посочен в „Teva“, а именно изискването продуктът да бъде „специфично разпознаваем“ за специалист в областта. В подкрепа на твърденията си, че са изпълнени изисквания на чл. 3, „а“ от Регламент (ЕО) № 469/2009 на заявления сертификат за лекарствения продукт заявителят е представил копие на публикацията на Rotzsche et al., 2002, вкл. с превод.

Въпреки горните възражения на 18.05.2022 г. с решение на държавен експерт е отказано издаване на сертификат за допълнителна закрила по заявка с № 2019/49 относно лекарствен продукт „Равулизумаб (Ravulizumab)“ с мотиви, че заявката не изпълнява изискването на чл. 3, т. 1, б. „а“ от Регламент (ЕО) № 469/2009, тъй като лекарственият продукт „Равулизумаб (Ravulizumab)“, за който с решение на Европейската комисия № EU/1/19/1371 от 02.07.2019 г., с дата на нотификация 05.07.2019 г., е разрешено пускане на пазара, не е защитен от посочения основен патент с № BG/EP 2 808 343 ТЗ и по-конкретно от неговите претенции. Решението се позовава на експертната, съгласно която за да бъде продуктът обхванат от основния патент, той трябва да бъде конкретно идентифицируем в претенциите на патента или в описанието, така че специалист в областта да може еднозначно да установи, че продуктът попада в обхвата на закрилата, а „Равулизумаб“ не е изрично споменат в претенциите или описанието на основния патент и не може да бъде идентифициран чрез общите знания в съответната област към датата на подаване или приоритета на патента. Срещу това решение е подадена жалба с вх. № BG/S/2019/49-[6]/18.08.2022 г. Със заповед № 3-775-[6]/08.11.2024 г. на заместник-председателя на ПВ е образувано производство и е определен състав по спорове за разглеждане на жалбата, в резултат на което е постановено обжалваното в настоящото производство решение № РС-226-1/08.11.2024 г., което потвърждава решението на експертната от 18.05.2022 г. за липсата на предпоставки за издаване на сертификат за допълнителна закрила на процесния лекарствен продукт „Равулизумаб“.

За изясняване на спорните по делото обстоятелствата съдът е допуснал изслушването на съдебно-техническа експертиза, изготвена от вещото лице проф. И. Ц..

Според заключението на вещото лице, разликата между „Равулизумаб“ и „Е.“ по отношение на структурата и на приложението им, по-специално режимът на дозиране и полуживот се състои в това, че в резултат на внесените промени „Равулизумаб“ има по-дълъг полуживот (28 дни) и съответно приложението му като лекарство средство е на по-големи интервали - веднъж на 8 седмици, в сравнение с прилагането на „Е.“, което е веднъж на 2 седмици. Като е изходило от предшестващото ниво на техниката в областта на хистидиновото превключване („histidine

switching”) и по-специално нивото на техниката, свързано с хистидиновото превключване (“histidine switching”) в контекста на CDR на антитела (Ito и др. 1992 и W003/107009), вещото лице пояснява, че хистидиновото превключване (histidine switching) в CDR води до рН-зависимо свързване на антитяло и антиген в съответния рН обхват, като в много експериментални разработки се правят аминокиселинни замени именно с хистидин, за което свидетелстват публикации в научната литература от 1996 г. С оглед горното е формирано заключение от страна на вещото лице, че специалист в областта е наясно с техниките за аминокиселинни замествания при протеини, включително антитела (напр. хистидинов сканиращ мутагенез, цистеинов сканиращ мутагенез и др., като такива методики се използват рутинно. Вещото лице разяснява, че в основния европейски патент BG/EP/2808343 Т3 са защитени и други моноклонални антитела от същата група - anti-VEGF, anti-TNF, anti-CD25, anti-EGFR и anti-IgE, както и че за всеки новооткрит антиген с потенциално клинично приложение би могъл да бъде използван същия Fc вариант. Вещото лице посочва, че продуктът „Равулизумаб“ е включен в обхвата на защитата на патент BG/EP/2808343 Т3 само чрез варианта на Fc фрагмента си, който е идентичен с този на „Е.“. Обяснява, че общото между двата варианта „Е.“ и „Равулизумаб“ е в областта на Fc фрагмента, като мутации M428L и N434S са общи и за двете антитела и са разкрити в претенция 1 на основния патент, но мутациите Y27H и S57H, които са характерни само за „Равулизумаб“ не се разкриват от патента. В съдебно заседание вещото лице потвърждава извода си, че от описанието и претенциите няма възможност пряко и недвусмислено да се стигне до конкретната структура на „Равулизумаб“, както и по метода S. и сътрудници. Вещото лице обяснява, че според метода S. се стига до 100 различни варианта, като критерият, по който е подбран един от тези варианти е физико-химичен, и ако се базира само на този критерий, могат да бъдат избрани и други варианти, поради което и не е задължително да се стигне до точно този вариант. Пояснява, че съгласно подхода описан в статията S. вариантът на нисшето антитяло, което е първоизточникът и е хуманизирано, за да се достигне до „Е.“ са направени вариации в структурата, които са около 100 комбинации, както е описано. Според вещото лице един специалист прочитайки патента би разбрал, че се защитават моноклонални антитела с определен тип Fc фрагмент, като вариациите в променливата област на антитялото могат да са най-различни при запазване на антигенната специфичност.

При така установените факти и едновременно с това съобразявайки и задължителните указания на касационната инстанция при новото разглеждане на делото съдът намира следното от правна страна :

Съдът намира жалбата за подадена от надлежно процесуално легитимирана страна, насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по съдебен ред, подадена е в законоустановения тримесечен срок, поради което и съдът намира жалбата за процесуално допустима.

Издаденият акт е постановен от компетентен за това орган в пределите на неговата компетентност. В съответствие с чл. 81, ал. 2 от ЗПРПМ, председателят на Патентното ведомство е делегирал със заповед № 3-774/08.11.2024 свои правомощия на заместник-председателя да подписва и утвърждава заповеди и решения в производството по жалба с вх. № BG/S/2019/49-[б] от 18.08.2022 г. Същият от своя страна съобразно чл. 57, ал. 2 ЗПРПМ, със заповед № 3-775/08.11.2024 е определил специализиран състав на отдела по спорове, който да разгледа случая, състоящ се от трима експерти, един от които е юрист.

Решението е издадено в предвидената от закона форма, като не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да са самостоятелни основания за отмяна. На жалбоподателя е дадена възможност да представи в пълнота възраженията си, като ги подкрепи с

необходимите му за това доказателства, видно от описанието на административно производствените действия, дадено по-горе, поради което и не е нарушено правото му на защита. Предмет на делото е решение № РС-226-1/08.11.2024 г. на специализиран състав на отдел „Спорове“ в Патентно ведомство, утвърден от заместник-председателя на Патентното ведомство, с което се потвърждава решение от 18.05.2022 г. за отказ от издаване на сертификат за допълнителна закрила на лекарствен продукт „Равулизумаб“ по заявка за сертификат за допълнителна закрила № 2019/49 към основен патент № BG/EP 2 808 343 Т3 с наименование „FC варианти с променено свързване към FCRN“

Съгласно чл. 72к ЗПРПМ сертификати за допълнителна закрила на продукти и средства, защитени с патент, се издават при условията и по реда, предвидени в Регламент 1768/92/ЕС на Съвета и Регламент 1610/96/ЕС на Европейския парламент и Съвета /Регламент 1768/92/ЕЕС на Съвета понастоящем е заменен с Регламент (ЕО) № 469/2009 на Европейския парламент и Съвета от 6 май 2009 година относно сертификата за допълнителна закрила на лекарствените продукти. Изрично в чл. 72 к ал. 4 ЗПРПМ е посочено, че разпоредбите относно представителството по чл. 3, правото на заявяване по чл. 13, обхвата на правната закрила по чл. 17, съдържанието на изключителното право по чл. 19, ограничаване действието на патента по чл. 20, изчерпването на права по чл. 20а, правото на преждеползване по чл. 21, прекратяване действието на патента по чл. 26, ал. 1, 2 и 4, нарушението на патентни права и исковете за нарушение по чл. 27 и 28, правото на информация по чл. 28а, лицензионната готовност по чл. 30, договорната и принудителната лицензия по чл. 31 и 32, такси за поддържане действието на патента по чл. 33, възстановяване на срокове по чл. 49, спорове по чл. 54, чл. 55, ал. 1, чл. 56, ал. 1 и 4 и чл. 57 - 59 се прилагат и по отношение на сертификатите за допълнителна закрила, доколкото в регламентите по ал. 1 не е предвидено друго.

С оспореното решението на Патентното ведомство се потвърждава решението на решението на дирекция "Експертиза и закрила на изобретенията, полезните модели и промишлените дизайни" към Патентното ведомство от 18.05.2022 г. за отказ за издаване на поискания сертификат за допълнителна закрила, като според настоящия съдебен състав при решаване на спора правилно са приложени условията за издаване на сертификат за допълнителна закрила, които са предвидени в чл. 3 на Регламент (ЕО) № 469/2009 на Европейския парламент и Съвета от 6 май 2009 г. относно сертификата за допълнителна закрила на лекарствените продукти. Съгласно чл. 3 на приложимия Регламент № 469/2009: „Сертификатът се издава, ако в държавата-членка, в която е подадена заявката, посочена в член 7, и към датата на тази заявка: а) продуктът се закриля с основен патент, който е в сила; б) продуктът като лекарствен продукт е получил валидно към момента разрешение за пускане на пазара съгласно Директива 2001/83/ЕО или Директива 2001/82/ЕО, според случая; в) преди това продуктът не е бил предмет на сертификат; г) разрешението, посочено в буква б) е първото разрешение за пускане на пазара на продукта като лекарствен продукт.“

В настоящия случай заявката е за издаване на сертификат за допълнителна закрила на лекарствен продукт „Равулизумаб“, представляващ хуманизирано моноклонално антитяло, разработено като терапевтично средство, което се свързва с целевия антиген С5 и блокира комплементна каскада, използвана при редки заболявания.

Не се спори между страните, че лекарственият продуктът е получил валидно към момента на заявката разрешение за пускане на пазара с решение на Европейската комисия № EU/1/19/I371 от 02.07.2019 г.

Не се спори между страните, че основният патент, към който се иска издаване на сертификата за допълнителна закрила, е валидният на територията на България

европейски патент BG/EP/2808343 ТЗ „Fc варианти с променено свързване към FCRN“.

Страните не спорят по съдържанието на патентните претенции 1-11, както и по характеристиката на „Равулизумаб“ като антитяло.

Спорният въпрос между страните е дали в описанието и претенциите на основния патент BG/EP/2808343 ТЗ има възможност пряко и недвусмислено да се стигне до конкретната структура на „Равулизумаб“ като идентифицируемо активно вещество и съответно еднозначно да се определи, че това хуманизирано моноклонално антитяло се защитава от тях.

Установява се по делото, че „Равулизумаб“ е хуманизирано мише моноклонално антитяло от клас IgG със специфичност към комплементния белтък C5, създадено като вариант на друго мише моноклонално антитяло (екулизумаб) чрез генно-инженерни манипулации, чието действие като лекарство се основава на неговата антигенна специфичност, афинитетът на свързване към антигенната молекула от една страна, афинитетът на свързване с FcRn от друга и времето му на полуживот (време, за което количеството на антитялото в серума намалява наполовина). Със същите характеристики като лекарство се характеризира и „Е.“, като разликата между двете антитела е в секвенцията на тежката полипептидна верига, в резултат на което „Равулизумаб“ има по-дълъг полуживот (28 дни) в сравнение с прилагането на „Е.“, веднъж на 2 седмици. Видно от заключението на вещото лице „Равулизумаб“ е направен на основата на „Е.“, като те са идентични в Fc фрагмента си, но в антигенното място са различни, защото се променя реактивоспособността на антитялото при определена стойност на киселинността на средата.

Правилен е извода на административния орган, че продуктът „Равулизумаб“ не е включен в обхвата на защитата на патент EP2808343. Действително варианта на Fc фрагмента на „Равулизумаб“ е идентичен с този на „Е.“, като мутациите M428L и 434S са общи и за двете антитела, но това не е достатъчно, за да се приеме, че продуктът на „Равулизумаб“ е идентифициран по начин, който позволява да бъде разкрит от специалист в основния патент. Това е така, тъй като конкретните мутации Y27H и S57H, които са характерни за „Равулизумаб“ и които са в променливата област на тежката верига не са разкриват в описанието и претенциите на основния патент. По тази причина функционалното описание на Fc вариантите в патента не дават обективна възможност на специалиста в областта пряко и недвусмислено да достигне до конкретната структура на продукта „Равулизумаб“, доколкото „Равулизумаб“ се различава в областта на антигенното място с две аминокиселинни замени, като се запазва антигенната специфичност към белтъка C5, чрез метода на хистидиново заместване.

Установява се от обясненията вещото лице, че в много експериментални разработки се правят аминокиселинни замени именно с хистидин и в научната литература има

публикувани такива от 1996 г., както и че рутинно се използва методиката на „хистидиновото заместване“, което е известна методика преди приоритетната дата, но тя сама по себе си не е достатъчна за специалиста в областта да разбере къде в аминокиселината верига да направи конкретните замени и с какви белтъци. Това е така, тъй като всяка промяна в киселинността на средата предизвиква промяна в конформацията и зависимостта на белтъка, която променя силата на изразеност на определени негови свойства като афинитета на взаимодействие и продължителността на съществуване на белтъчния комплекс. В този смисъл дори и при съобразяване с методите в статията на S. при потенциални 8 аминокиселини, които да се заменят с хистидин се получават 100 различни резултати, поради което специалистът в областта не може по ясен и директен начин да идентифицира конкретните структурни промени и допълнителни мутации, които водят до терапевтичните свойства, присъщи за „Равулизумаб“. Според вещото лице единствено на база опит-грешка специалистът би могъл да достигне до конкретните аминокиселинни замени, но това не опровергава горния извод, тъй като за да се допусне издаването на сертификат за допълнителна закрила за активни съставки, същите следва да са изрично посочени в основния патент, какъвто не е настоящия случай.

Горните изводи кореспондират изцяло с тези на експертизата, потвърдена с обжалваното в настоящото производство решение № РС-226-1/08.11.2024 г. Административният орган е формирал заключение, че „Равулизумаб“ не може да бъде идентифициран конкретно от специалист в областта въз основа на информацията, разкрита в основния патент, и на общите познания в областта към датата на подаване или приоритет на патента и състоянието на техниката към тази дата, тъй като „Равулизумаб“ се различава от „Е.“ по четири аминокиселинни замествания в тежката верига: две в Fc региона и две в постоянните области (CDRs), по-специално в третата постоянна област. Констатирано е, че освен заместванията, посочени в претенциите на основния патент, „Равулизумаб“ включва и допълнителни аминокиселинни замествания в CDRs, които не са разкрити в патента и че липсата на тези мутации в основния патент затруднява конкретното идентифициране на „Равулизумаб“.

Този извод на административния орган, с който е отказано издаването на сертификат за допълнителна закрила, настоящият съдебен състав намира да е правилен и законосъобразен, с оглед както експертното заключение, така и съдържащите се в административната преписка писмени доказателства.

С оглед на горните мотиви съдът кредитира изцяло заключението на съдебно-техническата експертиза, което съдът намира за компетентно, точно, и кореспондиращо с останалите доказателства по делото.

При това положение от събраните по делото писмени доказателства и експертното заключение на вещото лице по изготвената съдебно-техническа експертиза,

преценени всичките поотделно и в тяхната съвкупност, следва да се направи извода, че продуктът, за който е заявена допълнителна закрила, „Равулизумаб“, не попада в обхвата на основния патент и не може да бъде идентифициран чрез общите знания в съответната област към датата на подаване или приоритета на патента.

Горните изводи водят до извод за неоснователността на жалбата и за законосъобразност на оспореното решение на Председателя на Патентното ведомство, с което се потвърждава решение от 18.05.2022 г. за отказ от издаване на сертификат за допълнителна закрила на лекарствен продукт „Равулизумаб“ по заявка за сертификат за допълнителна закрила № 2019/49 към основен патент № BG/EP 2 808 343 ТЗ.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 АПК ответникът има право на разноски размер на 102,26 евро за юрисконсултско възнаграждение, както и 204,52 евро заплатен депозит за изготвяне на съдебно-техническа експертиза.

По изложените съображения и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „XENCOR“, INC/КСЕНКОР, ИНК, със седалище и адрес на управление: 465 N. H. S., P. CA 91107, САЩ, чрез адв. Ф. Б., срещу решение № РС-226-1/08.11.2024 г. на заместник-председателя на Патентното ведомство, с което се потвърждава решение от 18.05.2022 г. за отказ от издаване на сертификат за допълнителна закрила на лекарствен продукт „Равулизумаб“ по заявка за сертификат за допълнителна закрила № 2019/49 към основен патент № BG/EP 2 808 343 ТЗ с наименование „FC варианти с променено свързване към FCRN“, като неоснователна.

ОСЪЖДА „XENCOR“, INC/КСЕНКОР, ИНК, със седалище и адрес на управление: 465 N. H. S., P. CA 91107, САЩ, чрез адв. Ф. Б., да заплати на Патентното ведомство на Република България сумата в размер на 306,78 евро, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение и депозит за вещо лице.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: